

er svært at absorbere. Forbundet staar derfor overfor et vanskeligt Dilemma. Slippes et hurtigt Prisfald løs paa Mælkepriserne, vil Landbruget blive mere eller mindre ruineret, og paa den anden Side kan man ikke se bort fra, at de stadige Støtteaktioner tærer stærkt paa Statens allerede i Forvejen stærkt limiterede Midler. Hvor lidet Bestræbelserne for en Omlægning af Produktionen til Korndyrkning har frugtet ses af ovenstaaende og belyses ved den i April iaar afholdte ekstraordinære Kvægtælling, der udviste en Rekordbestand af Malkekvæg (jfr. Beretning 261 af 15. Juni d. A.). Man er derfor mere end nogen Sinde bleven klar over Nødvendigheden af en Produktionsinskrænkning. Til Fremme af dette Formaal har man foretaget en skarp Regulering af Foderstof-Importen dels gennem Toldpaalæg og dels gennem en Centralisering af Indførselen, hvorved Foderstofferne afgives til Køberne til Priser, der ligger over Indkøbsprisen (Forordning af 27. Marts d. A., indsendt med Beretning 149 af 6. April). Alt for store Resultater venter man sig dog ikke heraf, idet Anvendelsen af Kraftfoder, der jo kun har Betydning i Vintertiden, ikke repræsenterer mere end ca. 15 pCt. af det samlede Foderforbrug. Større Virkning vil muligvis den Regeringen i Lov af 13. April d. A., Art. 7, tilstaaede Bemyndigelse til Kontrol med Mælkehandelen faa (jfr. den med Beretning 195 af 2. Maj d. A. indsendte Forordning vedrørende dette Emne).

En sammenhængende Detailfremstilling vedrørende Støtteaktionerne og de Motiver, der ligger til Grund for dem, faas gennem Regeringens Budskaber til Parlamentet, der ledsagede de paagældende Lovforslag, nemlig:

Budskab af 26. Februar 1932, indsendt med Beretning	80	af 1. Marts 1932,
— - 26. August 1930, — — —	348	- 20. September 1930,
— - 25. Oktober 1932, — — —	385	- 29. Oktober 1932,
— - 6. Marts 1933, — — —	99	- 8. Marts 1933.

Kornordningen

kan under de nuværende Forhold bl. a. ses som Led i Bestræbelserne for at dæmme op for et altfor udvidet Mælkeribrug. Før i Tiden skyldte den helt andre Aarsager sin Eksistens, nemlig Vanskelighederne ved Landets Brødkornsforsyning under Krigen. Denne sikredes ved det den Gang oprettede Kornmonopol, som først den 30. Juni 1929 blev definitivt likvideret. En ny endelig Ordning kunde imidlertid ikke straks skabes, hvorfor man foreløbigt maatte nøjes med et Provisorium, som traadte i Kraft 1. Juli 1929. Dette Provisorium er med Hensyn til Bestemmelserne om Opkøb af indenlandsk Korn opbygget paa de allerede tidligere gældende Principper, medens som anført Statens Monopol for Indkøb af Korn fra Udlandet bortfaldd.

Hovedlinierne i Lov af 22. Juni 1929 er følgende:

Staten holder til Sikring af Landets Forsyning med Brødkorn et Forraad i Beredskab, der udgør 80 000 Tons. Halvdelen af dette Kvantum er Handelsmøllerne pligtige til at lagre, uden herfor at erholde nogen Godtgørelse.

Staten afkøber Producenterne under Udelukkelse af enhver Form for Mellemandhandel Brødkorn af Hjemmeavl. Prisen fastslaas til at ligge gennemsnitlig Fr. 8,50 pr. 100 kg Hvede højere end Gennemsnitsprisen for udenlandsk Hvede franko fortoldet Grænsestation. Prisen skal dog holdes indenfor et Spillerum af mellem 38 og 45 Fr. pr. 100 kg Hvede. Overtagelsespriserne for andre Kornsorter fikseres i Forhold til Hvedepriisen.

Under Synspunktet Socialpolitik maa Bestemmelserne om Formalingspræmie ses, idet de skal fremme Selvforsyningen indenfor Smaabrugere. I Betænkningen til